

Anne Feldt-Rasmussen: Fra de uafhængiges side har vi ikke stort at indvende imod de foreslåede ændringer til loven om udøvelse af tandlægevirksomhed. Når man fra sagkundskabens side anser det for tilstrækkeligt med ét års virksomhed som assistent, før man kan nedsætte sig som selvstændig tandlæge, må vi gå ud fra, at det er fuldt forsvarligt at ændre loven som foreslået af den højtærede indenrigsminister. I praksis vil det måske nok stadig være det fornuftigste, at en ung mand eller kvinde, der lige er færdig på tandlægehøjskolen, virker som assistent i betydelig længere tid. Der kan jo også være andre ting at lære end lige netop det, der står i bøgerne. Jeg vil for mit vedkommende tro, at det kun vil være i undtagelsestilfælde, denne lovændring får betydning.

I øjeblikket har vi en stærk mangel på tandlæger, og mange tandlæger står og mangler assistenter. Jeg har fået oplyst, at den væsentligste årsag til denne mangel er, at tandlægeeksamen er gjort for svær; de unge tør ikke gå op til eksamen. Det vedkommer naturligvis ikke det lovforslag, vi behandler her i dag, men spørgsmålet kunne måske give den højtærede undervisningsminister lejlighed til overvejelse af en eventuel drøftelse med tandlægehøjskolernes ledelser.

Vedrørende den foreslåede § 1, stk. 5, der indeholder bestemmelser om nordisk arbejdsmarked for tandlæger, er vi fuldstændig enige med den højtærede indenrigsminister.

Med hensyn til stk. 6 ønsker vi præciseret, at der her ikke er tale om en generel regel, men om en undtagelse, når ganske specielle forhold gør sig gældende. Generelt mener vi, at der ikke bør gives rettigheder til udlændinge, medmindre danske opnår samme rettigheder i de pågældendes hjemland. Der bør altså foreligge en officiel aftale mellem de pågældende landes regeringer. Man kan ikke undre sig over, at danske tandlæger ønsker at bevare den høje uddannelsesstandard, som tandlægefaget har nået herhjemme. På den anden side må man være opmærksom på, at tandlægestudiet ikke gøres så vanskeligt, at der bliver for lille tilgang til faget.

Vi går ud fra, at man i det udvalg, der

vil blive nedsat til behandling af sagen, vil få lejlighed til at se Dansk Tandlægeforenings skrivelse, så man kan tage stilling til de indvendinger, som er anført deri.

I øvrigt vil jeg gerne tilsige mit partis støtte til lovforslagets fremme.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg fortolker samtlige ærede ordføreres udtalelser derhen, at vi efter en udvalgsbehandling vil blive enige om at gennemføre lovforslaget med formentlig slet ingen ændringer. Kommer der nogle, bliver det vel få og uvæsentlige.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Grete Hækkerup — tiltalen er lidt uvant, men det kommer nok, naturligvis — at det er klart, at de oplysninger, som det ærede medlem ønsker, uanset at de ikke har direkte forbindelse med lovforslaget, vil blive fremskaffet til det udvalg, som nedsættes. Det gælder også det for mig nye fænomen tandplejersker. Med hensyn til klinikassistenter er forholdet jo dette, at undervisningsministeriet formentlig i nærmeste fremtid nedsætter et udvalg, hvori sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet er repræsenteret, for at finde frem til en uddannelsesform for denne del af tandplejens udøvere.

Hvad tandteknikerne angår, er det jo rigtigt, at der blev afgivet en betænkning om deres forhold i 1963. Vi er ikke færdige med det, svenskerne kalder remissbehandlingen endnu, idet vi mangler udtalelser om betænkningen fra, jeg tror 5-6 forespurgte institutioner. Når disse svar foreligger, vil indenrigsministeriet gå i gang med opgaven.

Det ærede medlem nævnte dernæst spørgsmålet om fluor i vandet og fik fra flere sider varm tilslutning. Men så pludselig optrådte det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen, og han kan somme tider være en lille kende hård. Jeg synes jo nok, at hvis der er noget om det ærede medlems advarsel mod fluor, så må vi virkelig overveje sagen endnu en gang. Det bliver altså en afvejning af børnenes tænder på den ene side mod de gamles nyrer på den anden, og jeg må give det ærede medlem ret i, at hvis fluorens indvirkning på de gamles nyrer fører til et stort antal dødsfald, må børnene